

Florentina CUTEANU

S-a născut pe data de 01.01.1953, în localitatea Novaci, Județul Gorj; Domiciliul actual: București. A absolvit Liceul pedagogic din Craiova.

Volume de autor

„Printre stele și flori”, versuri, Editura SEMNE, București 2021; „Visuri în amurg”, versuri, Editura SEMNE, București 2022; „Floare de munte”, versuri, Editura SEMNE, București 2023; „Suflet zbuciumat”, versuri, Editura Scriitorilor Europeni, București 2024; „Gânduri despletite”, versuri, Editura CERVANTES, București 2024; „Răvașe pe zâmbet”, versuri, Editura DAVID Art, București 2025; „Primăveri fără copaci”, versuri, Editura DAVID Art, București 2026.

Membră în cenacluri literare

Din anul 2021 este membră în World Poets Association; Din anul 2022 este membră a Asociației Naționale CULTUL EROILOR - filiala Gorj; Din ianuarie 2023 este membră a Societății Scriitorilor Români; Din anul 2025 este membră în Liga Scriitorilor Dobrogeni. Între anii 2022-2025 a fost moderator și expert la Cenaclul Internațional Literar- Artistic STELE CĂZĂTOARE, STELE NEMURITOARE.

Premii și distincții

Premiul POETRY- Iași 2023, Campionatul Mondial de Poezie; Premiul „Steaua Dobrogei” - Balcik 2023 și Tulcea 2024, Festivalul Internațional PANĂ DE AUR; Premiul BPABEIO LIBANIOS - Salonic , Grecia, 2024, Festivalul Internațional JOHN KARAJOLI; Premiul ARHIVA LITERARĂ- Sinaia 2024, Campionatul European de Poezie; Locul III la Campionatul Mondial de Poezie, Chișinău , ianuarie 2025; Premiul I la Concursul Olimpiada Speranței în Literatură Română, premiu decernat de către Uniunea Scriitorilor Europeni și UZPR- filiala Craiova, în martie 2025; Trofeul Adrian Păunescu la Festivalul - Concurs Internațional ELOGIUL IUBIRII, organizat de Liga Scriitorilor Arad, în septembrie 2025; Trofeul „Luceafărul” la Festivalul Internațional de Literatură „Eminescu - e graiul românesc”, la Chișinău, în ianuarie 2026; Premiul I la Festivalul de

Poezie patriotică „România între Trecut și Present”- 25 ianuarie 2026, Scornicești, România; Pe 8 Martie 2026, împreună cu un grup de poeți, am reprezentat România la Ambasada Română din Serbia, unde a avut loc lansarea Antologiei „Cele mai frumoase poezii de Ziua Femeii”, alături de cei 134 de poeți din diferite țări ale lumii; Premiul World Poetry pe anul 2026, Zagreb, Croația.

Extrase din recenzii, aprecieri

Fragment din prefața volumului „Primăveri fără copaci”: Florentina CUTEANU, scriitor romantic, cu versuri profunde, parcă pictate în lunca Aninișului, Gorj, când cărarea soarelui se schimbă în halouri de lumină, aduce un nou volum de poezii, „fără copaci” Titlul este atât de sugestiv, încât vedem cum fiecare cuvânt își ia seva din natură, mereu iubită de scriitorii clasici, un loc unde viața își deapănă fusul. Este deja un scriitor matur ce știe să croșeteze cu migală versul, acum etalează metafore frumoase, stilul o alegorie de mijloace artistice, ce dau forță poeziei, poeziile sunt izvorâte din suflet, parcă-s vii, țesătura ei este fină, argintul poleiază scriitura. Scrie frumos despre munte, acolo unde suntem vecini, toate potecile și cărările de munte apar în poezie, cromatica lor înnobilează și sufletul, acum și versul. Cine a trăit lângă poala muntelui are sufletul curat, a luat de la el fâlnicia, tăcerea, dar și misterele toate. Un poet al muntelui este mai degrabă acea parte a lui care îi însufletește cuvântul, îi dă o parte din frumusețea lui să ducă în lume. (...) O carte, un nume tot mai cunoscut, un templu al propriilor idei, este esența acestui volum. Felicitări pentru modul de a păstra scriitura nealterată de curente „novatoare”! (**Grigore CURCANU, scriitor, jurnalist**)

Fragment din prefața volumului „Gânduri despletite”: „Gânduri despletite”, încondeiată cu migala artistului neobosit, dăltuită cu sfințenia harului și îndemânarea talentului, ne deschide taine neatinse decât de cei botezați cu mirul înțelepciunii, cu patima lirismului, cu bucuria scrisului... Citesc și recitesc și mereu mă regăsesc, uimită și împlinită cu mulțumirea că mi-a fost dat să păstoresc volumul de față, al unei poete despre care, cu siguranță, vom mai auzi, bucurându-ne! (...)

„Gânduri despletite”, foșnire de sentimente și esențe, carte de referință, spovedanie la rădăcinile slovelor alese, așteaptă să fie răsfoită! Am să închei periplul meu prin călimările deschise nouă de **Florentina CUTEANU**, poet cu suflet arămit de dragoste și bunătate, valsând cu frunzele-n vânt spre curcubeul clipelor rare, neuitate, stihuri despletite, nouă dăruite. Metafore rare, maiestos cioplite, epitete cu har înșiruite, surprinzător rânduite, înnobilează cartea și pasul poetei spre fântâni unde se împart felii din „pâinea poeziei” și peneluri nemuritoare. (**Doina MORITZ, scriitor**)

Fragment din prefața volumului „Floare de munte”: (...) Florentina CUTEANU, Novăvceanca-și cântă Gorjul și oamenii lui dar mai ales, pentru cunoscători, fetele, femeile, frumoasele, zânele, oltencele, româncele la modul absolut (dacă este un „român absolut” după cum numea Petre ȚUȚEA pe Mihai EMINESCU, atunci și femeile unei provincii istorice pot fi de neam absolut): „*Fată frumoasă de la Novaci,/ Prin plețeți dansează raze- lumini,/ Prin lanul de grâu un mac între maci,/ C-un zâmbet suav în ochii-ți senini*”.

(...) Dar teiul iubirii înflorește și noi sigur vom citi alte flori, poeme de astă dată, scrise cu drag de București și de istoria lui, Capitala reflectând întreaga țară, așa cum într-o floare de colț sau într-un bob de grâu, putem vedea întreaga lume, pentru că dincolo de tristețe și de așteptare, există bucuria, dragostea, credința, gardul ce ne

sprijină sufletul: Florile de tei eminescian, Mireasma Cuvântului Sfânt, oriunde pe pământul Românesc. (**Florin GRIGORIU**, 20 martie 2023, București)

Extrase din operă

RENAȘTERE

M-am întrupat din lutul tandru,
Secătuit de minți bovine;
I-au pus pe sân licori de leandru,
Strivindu-i visurile-n vine.

M-am înălțat cu-nverșunare
Prin arbori dezrobiți de vină,
Croind din stele lumânare
Și visuri dintr-a lor lumină.

Și-am renăscut în primăvară
Prin meri pictați cu verde crud,
Prin macii osândiți de vară
Și-n toamnă...prin frunziș zălud.

Prin gândurile-mi despletite,
Mai poposește-o primăvară,
Furându-mi ochii cu ispite
Și-aroma ei...de floare rară.

Mă înfășor în viorele
Când ochii tăi îmi sunt povară
Și-adorm cu spatele la stele,
Lumina lor să nu mă doară.

Și iar renasc în mii de fețe
Prin ochi de păsări spectatoare
Cerând iubirii să mă-nvețe
Să-i fiu și suflet și culoare.

M-AM CONDENSAT ÎN OCHII TĂI

M-am condensat în ochii tăi ca jarul
Și ți-am pictat cu rouă răsăritul;
Când s-a umplut cu patimă paharul,
Văzut-am cum surâde infinitul.

Am prins în podul palmei nemurirea
Și-am dat restart la visuri către stele;
Când sufletul ți-a întâlnit privirea,
Au înflorit sub gene viorele.

Dar gerul vieții troienind izvoare,
A stins dulceața lor cea diafană
Și-atunci iubirea, smulsă din zăvoare,
S-a disipat pe-a timpului membrană.

Aroma ei ce ochiu-mi desfătase,
Următ-a altor suflete chemarea;
Pe cerul meu, cu aburi de mătase,
Destinu-a scrijelit cu flori...uitarea.

MARE NEAGRĂ, DOR NESTINS

Mare Neagră, mare-albastră,
cântul zorilor pe creastă,
ochiul lunii printre valuri,
dansul spumei către maluri,
geamăt stins de pescăruș,
soare candid, jucăuș,
ochi de far sclipind frenetic,
vânt subțire și bezmetic....

Mare Neagră, dor nestins,
freamăt dulce-n necuprins,
stele atârdate-n valuri,
scoică dormitând pe maluri,
zâmbet blând prin ochi albaștri,
nouri hoinărind sihaștri
pe un cer precum cristalul,
tu-mi ștergi dorul și amarul.

Tu-mi duci gândurile toate
pe un colț de val departe;
mă cuprind în brațe reci
transparentele poteci,
visuri cântând în lumină
valsul nopții fără vină,
mare verde, mare-albastră,
cânt de pasăre măiastră.

MĂ-NCLIN LA FIRUL IERBII

Mă-nclin la firul ierbii tainic
Și-l rog să-mi ierte cutezanța

Când pasul meu prin timp năvalnic,
I-adoarme visul și speranța.

Și-i sorb privirea rătăcită,
Cu chipul pur precum smaraldul;
Prin ceața vremii risipită,
Eu n-am privit decât înaltul.

Cu ochii-ntorși către lumină,
N-am observat ce-i la picioare;
S-absolve cerul a mea vină,
Căci nu credeam că viața doare.

Și l-am călcat, nesăbuita,
Strivindu-i puritatea caldă,
Când am nesocotit ispita
Și focul ei...ursit să ardă.

Înclin spre dânsul fruntea-n care
Noi riduri zămislește soarta,
Ignor profunda sa mirare
Și-nchid în fața vieții... poarta.

MARIA

Maria, un nume de sfântă creștină,
O mamă ce fiul și-l vede pierind,
Din vene îi curge cerească lumină,
Priin timpul fugarnic Marii zămisliând.

Maria e taina în lume ivită,
Fecioara născândă în staul de vite,
Cu brațe deschise în ceruri primită,
Prin dânsa chiar Domnul mesaj ne trimite.

Maria e visul ce-adoarme-n răscruce,
Cu ochii mijiți de dor și durere,
Privind disperată osânda pe cruce,
E mama ce veșnic fiul și-l cere.

Maria Fecioara cu doruri nestinse,
Privește în inimi și mângâie lin,
Cad lacrimi pe cruce din suflete plânse ...
Maria-i speranță, e dor și alin.

CÂTE TOAMNE VIAȚA ARE?

Poezie pentru copii

Copilașilor, știți oare
Câte toamne viața are?
Câte toamne pui pe-un umăr,
Câte toamne anii număr,
Câte toamne duci pe-o mână,
Câte vrei ca să-ți rămână?

Eu atât pot a vă spune:
Toamna mea nu are nume.
Poate-i frunză, poate-i floare
Ori vreo barză zâmbitoare,
Poate-i vânt mușcând din ceață
Sau vreo ploaie șugubeață.

Toamna mea, să știți voi bine,
Numai pentru mine vine!
Știe care fruct îmi place
Și compot din el îmi face
Iar în zori de zi mă scoală,
Să nu-ntârzii de la școală.

CĂNTA ODATĂ UN POET

Pamflet

Cânta odată un poet
Femeilor cu sânul tare,
Croind din versul său discret,
Medalioane literare.

Le amăgea cu lira-i fină
Și cu dulceața din privire,
Cu vocea caldă și felină,
Stârnind fiorii în iubire.

Pe doamne le-aprindea molatic,
Căldura versului divin;
Turna-n poemul singuratic,
Puțină miere și... pelin.

Le promitea iubiri eterne
Cu infinitul cununate;
Se perindau prin brațe-i ferme,
Relații pline de păcate.

Iubea vreo două-trei deodată,
Păstrând rezerve-n călimară
Iar lira-n miere strecurată,
Cânta mai dulce-n prag de seară.

Când doamnele dormeau golașe,
Doar cu lumină învelite,

Vibrau suspinele poznașe
Printre cearceafuri răsucite.

Iar el mai proaspăt ca o floare,
Iubirea savura din plin,
Lăsând cununi de bocitoare
Să-i plângă versul său divin.

SUFLETUL MI-AM RISIPIT

Sufletul mi-am risipit pe cărări de dor,
Părți din el a dezlipit timpul trecător;
Le-am lipit cu flori de soc desprinse de vânt
Și-am sădit bulbi de noroc în străfund de gând.

Sufletul mi l-a uscat vântul din apus
Dar el tot s-a înălțat către stele sus.
Vrut-au răii să-l ucidă cu săgeți de foc
Dar l-a prins în podul palmei, bulbul de noroc.

Sufletul era să-l pierd prin ochiul de tină
Dar un înger i-a trimis mugur de lumină.
Pe cărări s-a cățarat, către brazii vii,
Cu argint l-au presărat glasuri de copii.

Am lipit bobite reci cu rășina lor
Dar s-a dus spre zări târzii, veșnic călător
Și chiar dacă-l vor răni zâmbete ucise,
El renaște-n flori de câmp, încărcat cu vise.

Profil literar realizat de **Constantin Nicolae GAVRILESCU**